

Uğruna Can Verilecek Değerler

Gönderen Kadir Hatipoglu - Mart 15 2019 04:00:00

بِسْمِ اللهِ
الرَّحْمنِ
الرَّحِيم Allah
Teâlâ Kur’acirc;n-ı Kerim’de, şöyyle buyurmuştur:
وَلَا
تَقُولُوا
لِمَنْ
يُقْتَلُ فِي
سَبِيلِ
اللَّهِ
أَمْوَاتٌ
بَلْ
أَحْيَاءٌ
وَلَكِنْ لَا
تَشْعُرُونَ
“Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin! Onlar diridir­ler, fakat siz fark etmiyorsunuz” [1] Normal ölümle ölen kimseye “öldü” yahut “vefat etti” denir. Allah yolunda hayatını feda eden kimseye de “şehid oldu” denir. Şehid, dinî anlamda, Allah rızası için, O’nun yolunda canını feda eden Müslüman’a verilen isimdir. O'na bu ismin verilmesinin sebebi, cennetlik olduğuna şahitlik edilmesi veya ölümü sırasında melek­lerin hazır bulunması ya da Allah Teâlâtara­fından çeşitli nimetlerle mükâfatlandırılmış olmasıdır. Şehid, Allah katında yüce bir hayata nail olaca­ğı gibi, toplumu tarafından da rahmetle anılır. Hem toplumu içinde ebediyen yaşar, hem de gayb âleminde gerçek hayata erer. Şehidlik Muhammed ümmechine tahsis edilmiş büyük bir mertebedir. Şehidlerin Allah katında kadir ve kıymetleri pek yücedir. Ahirette en büyük rütbenin peygamberlikten sonra şehidlik oldu­ğu belirtilmiştir. Peygamber Efendimiz [sallallahu aleyhi vesellem] de bir hadislerinde, “Peygamberler cennettedir, şehidler cennettedir, çocuklar cennettedir” [2] buyurmuştur. Şehidin Allah nezdinde altı tane özelliği vardır: 1 - Ka­nının ilk daması ile birlikte ona mağfiret olunur. 2 - Cen­netteki yerini görür, 3 - Kabir azabından korunur, 4 - En büyük korkudan yana emin olur. 5 - Ona iman süsü giydirilir 6 - Akrabalarından yetmiş kişi hakkında şefaatçi yapılır. [3] Şehidler kazandıkları manevi mertebe sebebiyle dünyada hayırla yâd edildikleri gibi ahirette de büyük derecelere nail olurlar. Onların elde ettikleri bu yüce paye ve mükâfat, sadece kendilerine değildir. Onun yakınları ve sevdikleri de bu yüce mertebeden nasipleri­ni alırlar. Efendimiz [sallallahu aleyhi vesellem] bir hadislerinde şöyyle buyurmuştur: "Şehid, ailesinden yetmiş kişiye şefaat edecektir." [4] Kıyamet gününde şehide, ailesinden yetmiş kişiye şe­faat etme hakkı verilecektir. Şehidin ataları ile kendi nes­linden gelen kimseler bu yetmiş kişinin içine girebileceği gibi şehidin eşleri ve diğer akrabaları da girebilir. Bazı âlimler hadis-i şerifte geçen “yetmiş” kelimesiyle, “yet­miş” sayısının değil çokluk kastedildiğini söyilemişlerdir. [5] Vefat eden kişilerin geride kalan dostları üzülürler. Ya­kın akrabaları bu üzüntüyü daha ağır bir şekilde yaşarlar. Eş ve çocuklar ise dayanılması güç istıraplardır

çekerler. Ahiret inancına sahip kişilerin üzüntüleri, vefat eden şahsin di­ğer tarafta karşılaştığı durumun bilinmezliğinden ileri ge­len endişelerle daha da artar. Şehid, karşılaştığı güzellikler ve ikramlardan ötürü geride kalan bu akrabalarına müjde verdiği gibi, aynı safta beraber savaştığı fakat şehit ol­mamış arkadaşlarına da, korkulacak bir şey olmadığı ve çok büyük nimet ve güzelliklerle karşılaşlığının müjdesini verir. Kur’an konuyu şöyle dile getirmektedir: “Allah yolunda öIdürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rableri katında Allah'ın, Iütfundan kendilerine verdiği nimetlerin sevincini yaşayarak rızıklandırılmaktadır. Arkalarından kendilerine ulaşamayan (henüz şehit olmamış) kimselere de hiçbir korku olmayacağına ve onların üzülmeyeceklerine sevinirler. (Şehitler) Allah'ın nimetine, keremine ve Allah'ın, mü'minlerin ecrini zayı etmeyeceğine sevinirler.” [6] Ayetin nüzul sebebi olarak şöyle bir olay nakledilmektedir: Hz. Cabir (r.a) anlatıyor: “Babam Amr b. Haram Uhud günü şehit edi­lince, Hz. Peygamber [sallallahu aleyhi vesellem] bana, “Cabir! Allah’in babana ne muamele yaptığını haber vereyim mi?” dedi. Ben, “Buyur ey Allah’in Resulü” dedim. Bana şunları anlattı: “Yüce Allah, ancak bir vasıtayı araya koymak insanlarla konuşur. Oysa babanla yüz yüze konuştu ve “Ey kulum! Benden dile, isteğimi vereyim!” dedi. Baban, “Allah’ım! Beni dirilt, Senin yolunda tekrar öleyim!” dedi. Allah, “Ben daha evvel kesin kararı vermiş bulunuyorum, ölenler artık dün­yaya dönmeyecekler,” dedi. Baban, “Allah’ım! Öyle ise, geride kalanlara (durumumun iyiliğini) haber ver,” dedi. Bunun üzerine Cenab-ı Hakk bu âyetleri indirdi.” [7] Bu âyetlerin tefsirinde Razî şöyle diyor: Şehitler birbirlerine, ‘’Beraber bulunduğuuz bazı arkadaşlarımız cephede mücadele etmektedirler. İnşallah onlar da şehit olur da bi­zim nail olduğumuz nimetlere erişirler!” derler.” [8] Hz. Pey­gamber [sallallahu aleyhi vesellem] yukarıda geçen âyetlerin nüzul sebebi olarak ayrıca şu ifadeleri de kullanmaktadır: “Yüce Allah Uhud’da şehit olan mümin kardeşlerinizin ruhlarını yeşil kuşlar şeklinde bedenlere koydu, cennet ırmaklarının ke­narında dolaşıyor, meye­lerinden yiyor ve altından ya­pılmış kandiller içinde arşın gölgelerinde gölgeleniyorlardı. Yiyecek, içecek ve diğer muamelelerin güzelliğini gö­rün­ce, “bizim bu durumu­mu­zu, hayatı olduğumuzu ve bize rızık verildiğini kim arka­daşımıza bildirecek ki, cihaddan ve savaştan geri kalmasınlar,” dediler. Allah, “Ben haber veririm.” diyerek bu âyetleri inzal bu­yurdu.” [9] Normal şartlarda cihadın farz-ı kifaye, umumîsefer­ber­liği gerektiren bir tehlike ve saldırı halinde ise farz-ı ayn ol­duğu konusunda İslâm hukukçuları görüş birliği içinde­dirler. Diğer taraftan Hz. Peygamber’in [sallallahu aleyhi vesellem] Tebük Gazvesinden dönüşü sırasında söyediği; “Kü­çük cihaddan (cephe savaşından) büyük cihada (nefisle mücahedeye) dön­dük” [10] hadisine İbn Kayyım el-Cevziye, “mücahid nefsiyle cihad edendir” [11] mealindeki hadise dayanarak kulun nefsiyle olan cihadının dış düşmanlara karşı gerçek­leş­ti­ri­len cihada nisbetle asıl ol­du­ğunu, Allah’ın emir­lerine uy­ma konusunda nefsiyle cihad edemeyen kimse­nin düş­man­la cihad edemeyeceğini belirtir. [12] Büyük cihaddan kastedilen, insanın kalbî ve ruhî hayatı itibariyle kemâle ermlesi ameliyesidir. Böyle bir cihad insanın hayat boyunca nefsiyle mücadele içinde olması; yerken, içerken, gezerken... hâsılı hayatının hemen her faslında Allah’ın rızası dışındaki isteklere karşı koyması demektir.

Küçük cihad ise, insanın malı ve canı ile Allah yolunda olması, mukaddesatını koruması ve gerekiğinde düşmanlarıyla savaş dâhil her türlümücadeleye girişmesidir. Aslında küçük cihadın başarılı olmasının temel şartı da yine, onu gerçekleştirecek insanların büyük cihad diye nitelendirilen nefس ile mücadelede kararlı ve şuurlu olmalarıyla yakından ilgilidir. Kavgasını verdiği ve her fırṣatda mücadelesini yaptığı hakikatleri nefسinde yaşamayan insanın, bu konuda başarılı olması mümkün değildir. Onun için cihad erleri önce kendi nefisleri ile olan cihadlarını tamamlama gayreti içinde olmalı, sonra da İslâm’ın gerçeklerini ve güzelliklerini etrafa yaymaya çalışmalıdır. Tarihe dikkatlice bakıldığından, tebliğ ve irşad görevini hakkıyla yapan insanların, hep bu çizgide yol aldıları görülecektir. Peygamberlerden evliya ve asfiyaya kadar hemen hepsi bu yolda yürümüştür. Allah da onların bu samimiyetlerine binaen sözlerine üstün bir tesir gücü vermiş, gayretlerini başarıyla neticelendirmiş ve onları yaşadıkları dönemden günümüze, tatlı bir hatırlı ve örnek alınan kişiler olarak tarih sayfalarına geçirmiştir. Abdullah b. Cahş (r.a.) Sa'd b. Ebu Vakkas'a Uhud günü şöyle dedi: "Gelmiyor musun Allah'a dua edelim." Bir köşeye çekili dua ettiler. Sa'd (r.a.) şöyle dua etti: "Ya Rabbi! Yarın düşmanla karşılaşduğumda güçü ve kızgınlığı şiddetli biriyle beni karşılaşır. Senin için onunla savaşayım, o benimle savaşsun. Sonra bana zafer nasip et ki, onu öldüreyim." İbni Cahş (r.a) kalktı ve şöyle dua etti: "Allah'ım! Bana güçlü ve öfkesi şiddetli birini nasip et. Senin için onunla savaşayım, o benimle savaşsun. Sonra beni öldürsün ve burnumu kulaklarımı kessin. Yarın seninle karşılaşduğumda, Sen: "Ey Abdullah niçin burnun ve kulakların kesildi" diye sorduğun zaman "Senin ve Resulün için" diye cevap vereyim ve Sen: "Doğu söyaledin" diyesin" Sa'd diyor ki: "Ey oğlum! Abdullah'ın duası, benim duamdan daha hayırlı idi. Günün sonunda onu gördüğümde burnu ve kulakları bir ipte asılı duruyordu." Rivayete Göre: Cennet ehlinden bir adam getirilir. Allah Teâlâ ona şöyle der: "Ey Âdemoğlu! Yerini nasıl buldun?" Adam: "Ya Rabbi yerlerin en hayırlısıdır" der. Allah Teâlâ ona şöyle der: "İste ve temenni et." Adam şöyle cevap verir: "Bir şey istemiyorum ve temenni etmiyorum. Senden beni dünyaya döndürmeni ve Senin yolunda on defa öldürülmemi isterim." Adam şahadetin faziletini görünce böyle söüler. Ateş ehlinden bir adam getirilir. Allah Teâlâ ona şöyle der: "Ey Âdemoğlu! Yerini nasıl buldun?" Adam: "Ya Rabbi! Yerlerin en şerlisidir." Allah Teâlâ şöyle sorar: "Fidye olarak yeryüzü dolusu altını verir miydin?" Adam: "Evet" der. Allah Teâlâ şöyle der: "Yalan söyaledin. Bundan daha azını senden istedim, sen yapmadın." Şehidliğin Kısmıları Hadislerde ifade edildiğine göre insan, gerekiğinde haysiyet ve şerefini korurken ölürse şehitlik mertebesini kazanmış olur: "Kim malı uğrunda öldürülürse şehittir. Kim canını korurken öldürülürse şehittir, kim de ailesini, ırzını ve şerefini korurken öldürülürse şehittir."[\[13\]](#) Şu halde "cihâd fî sebîlillah / Allah yolunda cihat etmek”, aslında "cihâd fî hukûki'l-ibâd" yani insan haklarını korumak için, elde mevcut olan bütün imkânları kullanmak, bütün metotları uygulamak ve gerekirse son çare olarak da savaşmak demektir. Çünkü Yüce Allah bütün insanlara lütfettiği bu hakları kendi kefaleti yani koruması altına almıştır. Buna göre, bütün dinlerin asıl hedefi olan ve "zarûrât-ı hamse" yani korunması gereken beş esas diye ifade edilen insanların kendi temel hak ve hürriyetlerini

korumak için yaptıkları savaşlar "Allah yolunda" savaş sayılmıştır. Hadis-i şerifte dile getirilen mal, din, can ve akraba gibi varlık ve değerler, kişiye Allah tarafından emanet edilen ve korumakla görevli olduğu şeylerdir. İslâm hukukunda korunması farz olan beş şey arasında da din, mal ve can sayılmaktadır. Diğer ikisi ise akıl ve nesildir. Helâl yoldan elde edilmiş zekâtı verilen malın her türlü tasarrufu sahibine aittir. Bu noktada tam bir mülkiyet hakkına sahiptir. Gerektiğinde malını korumak için dövüşebilir, müdafaası sırasında saldırganı yaralayabilir veya öldürebilir. Bu konuda Hz. Peygamber, anarşı ve zulme engel olmak için, şu ölçüyü koyuyor: Bir adam gelerek, “Ey Allah’ın Resulü! Birisi gelip malımı almaya kalkarsa, ne yapmam gerekir?” dedi. “Ona Allah’ı hatırlat,” cevabını verdi. Adam, “hatırlamazsa ne yapayım?” dedi. “Etrafındaki Müslümanlardan yardım talep et,” dedi. Adam, “Etrafında yardım edecek Müslüman yoksa...?” dedi. Hz. Peygamber [sallallahu aleyhi vesellem] “Öyle ise sultandan (güvenlik güçleri, yetkili amirler vs.) yardım iste,” buyurdu. Adam, “Sultan benden uzaksa...?” dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber [sallallahu aleyhi vesellem] şöyle dedi: “Bir ahiret şehidi oluncaya veya malını koruyuncaya kadar malın için mücadele et!” buyurdu.” [\[14\]](#)

Âlimler, korunması gereken malın az veya çok olması arasında bir fark koymadıkları gibi, meydana gelen yaralama veya öldürmeden ötürü mal sahibinin cezaya çarptırılmayacağını da ifade etmişlerdir. Ancak sosyal düzenin bozulmaması ve iç karışıklığa sebep verilmemesi için iki istisna konmuştur.

1. &nbs; Kişinin malına, devlet başkanından gelen zulme karşı sabretmesi ve isyan çikarmaması tavsiye edilmiştir. Bu da, dışa karşı iç istikrarın önemine ve devlet reisinin yaptığı şeylerin halkın yararına olacağı hüsnü niyetine binaen yapılan bir tavsiye olmalıdır.

2. Anarşı ve fitnenin, etrafi kara bulutlar gibi sardığı dönemlerde, şahsî korumayı, kişisel savunmayı terk etmek evlâdır. Kimin ne adına, hangi amaçla, nereden emir alarak, hangi yönemle, ne zaman bu saldırıyı yaptığı veya yapacağı bilinmediğinden, iç karışıklık ve huzurun bozulmasına ve sınırlarının genişlemesine sebebiyet vermemek için, bizzat saldırıyla geçmeyip güvenlik güçlerine yardımcı olmakla yetinmek daha uygun görülmüştür. Tarihî tecrübelerle de bu tavsiyeler doğrulanmış ve yaşanmıştır. Hz. Osman’ın &nbs;(r.a) Mısır’dan gelen isyancılara cevap vermemesi vb. buna örnek gösterilmiştir. İnsan, aile ve akrabalarının diğer fertleriyle, maddî/manevî, sıkı bir irtibat içinde olduğu için, akrabalarının şeref ve haysiyeti onun da şeref ve haysiyeti demektir. Akrabalarının şeref ve haysiyetine gelen zarar onu da lekeleyeceğinden, onların şeref, namus ve haysiyetini korumak ve bu noktada kıskanç davranmak zorundadır. Zaten başta insan olmak üzere, hemen her canının, öncelikle eşini ve sırasıyla diğer akrabalarını kem göz ve saldırılara karşı kıskanması bir fitrat kanunudur. Aksi durum, kişinin insanlığından çok şey kaybettığının işaretini olacaktır. Mahremiyet insanlarda fitrî olan bir duygudur. İslam bu duygunun korunmasına özen göstermiş, avret, halvet, ihtilat, tesettür mefhumları çerçevesinde pek çok değerin korunmasını öngörmüştür. “Bir eve girerken izin istemek göz içindir.”[\[15\]](#) hadisi bu konuyu aydınlatmaktadır. Meskenin geniş tutulması prensibi de, mahremiyetin daha kolay korunması gayesiyle konmuştur. Sünnet açisinden ev, sadece soğuk ve sığçağa karşı sığınılacak bir yer değildir. Aynı zamanda mahremiyeti sağlama yeridir. Bu yüzden eve haram denmiş ve sahibinin izni olmadan buraya girilmesi yasaklanmıştır. Modern hukukta buna mesken ve özel hayatın korunması denmektedir. Mahremiyeti ihlâl sadece girmek, saldırmak ve kundaklamakla tahakkuk etmez; bakmak, dinleme cihazı yerleştirmek, telefon dinlemek vb. yollarla da bu ihlâl

ger"ekleşir. "Hi;" kimse izin almadan başkasının evinin i;"ne bakmasın, kim izinsiz bakarsa aynen girmiş gibidir," hadisi bunu a;"klamaktadır. Öte yandan Hz. Pey­gam­ber [sallallahu aleyhi vesellem] "Bir kimse kapısı a;"klarıkılmış (veya giriş kısmında perde olmayan) bir eve uğrar da (i;"eri) bakarsa kabahat onda değildir, ev sahibindedir," söz­leriyle, korumanın ev sahibi tarafından yapılması gerek­tiğine parmak basmıştır. ünü­müzde moda haline gelen per­desizlik veya mahremiyeti sağlamayan kısa perdeler düşündürücür. Din, değerler üstü bir değer olduğu i;"in, korunması da öncelik kazanmaktadır. Dini tahribe yönelik her türlü saldırısı, gereğine uygun bir şekilde bertaraf edilmelidir. Neslin eğitimi, bu eğitimim araçlari olan yayınlar, Salih bir ortamın oluşturulması, eğitim kurumları, çağımızı hitap eden teknik veriler ve yorumlar, iletişim araçlari, araştırmalar, dine yönelik şüphelere izah ve cevaplar, fert ve aile ruh sağlığını koruma ve bütün bu işler i;"in kurumlar oluşturma vb. unsurların tamamı, dini koruma faaliyeti i;"inde düşünülebilir. Elbette, şartları olduğunda dini korumak i;"in savaşmak da gerekecektir. Belki de hadiste asıl anlatılan bu noktadır. Ancak diğer faaliyetlere de işaret ettiği inkâr edilemez kanaatindeyiz. Genel olarak üç kısım şehitlik vardır: 1. Dünya ve ahiret şehidi: âfirlerle savaşırken öl­dürülen, âsiler veya yol kesen soyguncular tarafından yahut evine giren hırsızların ağır bir cisim veya kesici bir alet kullanarak öldürdükleri kimsedir. Savaş alanın­da yaralı bulunan, yaralarından, göz veya kulağından kanlar akan ve bu durumda vefat eden kişiler de dünya ve ahiret şehidlerindendir. Malını, canını, namusunu ve buna benzer müdafaalar­da, zulüm ve haksızlıkla, suçsuz yere öldürülen kişi, kim tarafından öldürülürse öldürülsün, onlar da bu şehidlerin zümresine dâhildirler. Müslüman, âkil-bâliğ olduğu halde, hayiz, nifas ve cünüplükten temiz olarak şehid olanlar yıkanmaz, kefenlenmez, kanları ve elbiseleriyle gömülürler. Ancak onların üzerindeki kürk, palto, par­ke, silah, mest ve benzeri fazlalıklar çikarılır. Bu şehidlerin yıkanmadan gömülülmeleri, Resûlullah Efendimiz’in [sallallahu aleyhi vesellem] "Onları kanlı elbiseleriyle defnediniz. Vallahi, kıyamet günü mahşere, yaraları kanayarak gelecek­ler. Kanlarının rengi (bugünü gibi) kan rengi, kokuları da misk kokusu olacaktır" hadisine dayanmaktadır. Bu kısma giren şehidler elbiseleriyle gömülünce, elbiseleri onlar i;"in kefen sayılır. Vücutlarının her tarafı elbisele­riyle örtülür. Elbiseleri vücutlarını örtmek i;"in yetmezse başka bir şeyle örtülmeleri temin edilir. 2. Sadece ahiret şehidi: Bir kısım şehidler de yal­nız uhrevî hükmü bakımından şehid sayılır. Hata yoluyla öldürülen, asilerle çatışma sırasında yaralanıp da çatışma bittikten sonra bir tarafa çekilerek yiyp i;"tkten, konuştuktan veya uyuduktan yahut ilaç kullan­dıkta yahut da akılda olaraka üzerinden bir na­maz vakti geçtikten sonra vefat eden Müslüman gibi... Akıl ve baliğ olmayan yahut hayızlı, nifaslı veya cünüp iken şehid olanlar da bu kapsama girmektedir. Bu kısım diğer ölüler gibi yıkanır, kefenlenir ve na­mazı kılındıktan sonra gömülürler. Bir de yanarak ölen, göçük, çiğ, toprak veya bina altında kalan, suda boğulan, veba gibi salgın hastalıklardan dolayı vefat eden, gurbette, ilim yolunda ya da cuma gecesinde vefat eden, akrep sokmasından ölen Müslümanlar da bu hükümde dir. Doğum anında (doğumda) vefat eden kadın da böyeder. 3. Dünya şehidi: Kalbinde Allah rızasını taşımadan, başka duyguya ve

düşüncelerle hareket ederek savaşa katıldıkları zaman, kırıcılar tarafından tutulurular. Bunlar da şehid kabul edilir, yılanmaz, cenaze naşırıları kılınır ve elbiseleriyle gümüşler. Fakat Allah onların kalbini bilir. İslâm'a göre kişinin yaptığı her iş ve söylediği her söz lehinde veya aleyhinde değerlendirilecektir. Ancak Allah'tan bir rahmet olarak kişinin yaptığı bazı iyilikler bazı kurtarırların da, <u>Şüphesiz iyilikler kurtarırları</u>leri yok eder <u>[17]</u> denilmiş, Hz. Peygamber de, [sallallahu aleyhi vesellem]
<u>Kurtarırları</u>n ardından bir iyilik yap ki, onu silsin</u> <u>[18]</u> ifa desiyle bu şair yeti tefsir etmiştir. Dolayısıyla kişi, gümüşnahı şair da olsa, banyolu k gümüşnah da işlemiş olsa, şehitlik gerektiği ren sebeplerden biri ile <u>rse şahit olur ve şahit muamelesi</u> r<u>[19]</u> Yani şahit sayılmak <u>in Mısları</u> man olmak yeşil terlidir. Elbette hem Mısları man hem de dini banyolu türkmen, iba detlerine devam eden, inan<u>cetili</u> ve amelinde hasısalas, İslâm hizmetlerde koşturan, kısa casırt başı mamur olan bir insan, bir de şahit olursa, daha banyolu sevaplara sahip olduğundan daha yatak ksek mertebelere <u>ikinci</u>z konusu olacaktır ve bunda garipsenecek bir şey de olmamalıdır. İbn Abidin (r.ah) konuya ilgili şu izahı yapar: <u>Gümüşnah, şeşitlik sıfatını almaya engel değildir. Gümüşnahı olan kişi şahit olur (ve şahitlikten <u>türkmen</u> de o gümüşnahı affolmazsa) gümüşnahı şair bir şahit sayılır. Gümüşnah fiili ile şahitliğin <u>e olduğu durumlar</u> <u>in ise genel kural şudur: İşlediği gümüşnahdan <u>türkmen</u> <u>len şahit olmaz ancak, gümüşnah işlerken şahitlik seşitlerinden biri ile <u>len şahittir, fakat yaptığı işin gümüşnahı <u>zerindedir. Meselâ gasp ettiği bir atla savaşan kişi <u>Bunlar anne-babalarına isyan edip Alıştılar</u>da şahit edilen kişilerdir. Isyanları onları cennete gitmekten alıkoyar, şahitlikleri ise onları cehenneme gitmekten alıkoyar.</u> <u>[20]</u> Hz. Peygamber, [sallallahu aleyhi vesellem] A'rafa kalacak kişilerden <u>z ederken şeşitlik</u>yle buyuruyor: <u>Bunlar anne-babalarına isyan edip Alıştılar</u>da şahit edilen kişilerdir. Isyanları onları cennete gitmekten alıkoyar, şahitlikleri ise onları cehenneme gitmekten alıkoyar.</u> <u>[21]</u> <u>Şahitler cennetin kapısında bir nehirin keneşti</u>rları. Sabah akşam Allah tarafından rızıkları verilmektedir</u> <u>[22]</u> hadisinde, şahitlikle gümüşnahları affolmayan gümüşnah şair şahitler kastedildiği belirtilmektedir. Bunların gümüşnahları, gümüşnahı olmayan veya şahitlikle <u>nahları</u> affolanlarla cennete girmelerine engel olmaktadır. <u>[23]</u> Bu duruma <u>re</u>, şahitler arasında derece farkları bulunsun maktadır. Nitekim Hz. <u>Amer</u> in rivayet ettiği bir hadiste Hz. Peygamber [sallallahu aleyhi vesellem] şeşitlikle buyuruyor: <u>Dört eşit şahit vardır: 1. İmanı sağlam bir mümin, dumanla karşılaşır ve <u>Bunu</u> <u>sağlam</u> nceye kadar Allah'a sadık kalır. İşte bu insanların kişiye yamet gümüşnah<u>yi</u> gipta ile gümüşzlerini <u>evirip bakacakları</u> şahit tir. (Hz. Peygamber bunu <u>söyledi</u> yeterken, başını <u>yle kaldırır, gümüşzini yukarı diker ki, sarığı dumanlışer.) 2. İmanı sağlam bir mümin, dumanla karşılaşır, korkudan vücutunu talh (muğayalan) ağacının diken batmış gibi titrer. Bu sırada gelen serseri bir okla hayatını kaybeder. Bu ikinci derece<u>dedir. 3. İyi amelle

kümeli karışışmış bir minde manla karşılaşır. Bu karşılaşma esnasında (sabır ve şecaatte ve şehitliğin fatını beklemeye) Allah'a sadık kalır. Önce bu derecede bir şehit olur. 4. Günah bir minde manla karşılaşır, ölinceye kadar Allah'a sadık kalır. Bu da derecededir.” [24] Şehitler berzah ileminde bulundukları makam/yer yoluyla den de derecelere ayrılmaktadırlar. Bazılarının ruhları kuş şeklinde bir bedende cennette dolaşır ve ondan yaşırlarılar. Bazıları cennete yakın olmakla birlikte kıyamet kadar cennete alınmazlar. Bazıları, azap çekme mekle birlikte kabir ile rinde bekletilirler. Bazıları da cenne­tin kapısında bulunurlar ve ondan yararlanırlar. [25] Hz. Peygamber, [sallallahu aleyhi vesellem] Allah yolunda savaşanların arasında ölseler bile, mafakların şehit sayılmayacaklarını şouml;yle belirtmiştir: “Savaş veya savaşanlar ç çeşittir: 1. Bir min, malı ve canı ile Allah yolunda cadele eder. Bir günde n düşmanla karşılaşır ve kiyasına savaştıktan sonra şehit edilir. İşte bu kiyamet günde iftiharla, Allah'ın arşında hazırlanan çadırda yerini alır. Peygamberler, sadece pey­gamberlik derecesiyle ondan üstündürler. 2. Bir min, bazen günde nah işlemekle birlikte, canı ve malı ile Allah yoluyla mafuml;cadele eder. Bir günde n düşmanla karşılaşır ve kiyasına savaştıktan sonra şehit edilir. Bir elbisenin kirden yıkanması gibi, kılıç ç darbesi onun hatalarını temizler. Cennetin, her birisi diğerinden faziletli olan sekiz kapısı bulunmaktadır. Dilediğinden cennete girer. Cehennemin ise yedi kapısı vardır. 3. Mafak bir adam, canı ve maşhıliyla mafuml;cadele eder. Bir günde n düşmanla karşılaşır ve Allah yolunda ölseler bile, mafakların şehit sayılmayacaklarını şouml;yle belirtmiştir: “Nefis bir insanın en son yapması gereken, hayatını şehitlikle kafiyelendirmesidir. O zaman yaşanan hayat daha bir değer ve kıymet kazanır ve oluşturduğu bereket yumağı cennet bahçelerinde açildikça çılır. Zaten her iyi amelin cennette bir karşılığı vardır. Şaphesiz iyi amellerin sertacı şehitlidir. Şehitlik, hayatını Allah'a vakfetmiş bir insanın neticede ruhunu Allah'a bir minde şahit edasıyla teslim etmesidir. Çünkü kılıç ç nifak silmez.” [26] Hayatını şiir ahengi çinde salih amellerle geçirmiş bir insanın en son yapması gereken, hayatını şehitlikle kafiyelendirmesidir. O zaman yaşanan hayat daha bir değer ve kıymet kazanır ve oluşturduğu bereket yumağı cennet bahçelerinde açildikça çılır. Zaten her iyi amelin cennette bir karşılığı vardır. Şaphesiz iyi amellerin sertacı şehitlidir. Şehitlik, hayatını Allah'a vakfetmiş bir insanın neticede ruhunu Allah'a bir minde şahit edasıyla teslim etmesidir. Çünkü onun gümzü; daha dünyada iken açilmiş ve öteleri daha dünyada iken mafuml;şahede etmiştir. Neticesi şahadet olmayan hayat, ne kadar dolu yaşırsa yaşansın, yine de bir boşluk taşıyacaktır. Şehitlik, tarih boyunca min insanların yapsalıksız arzusunu taşıdığı ulvî mertebelerden biri olmuştur. Cihad meydanlarında, gerek savaş başlamadan önce gerekse bilfiil savaş anında sergiledikleri tavır, minlerin şahadeti ne büyük bir arzuyla aradıklarının şahhas delilidir. Tarih kitapları elindeki bir kaç hurmayı yeme şunu resini bile şahadetten geri kalma adına uzun bir şerefe gümzü;ren veya savaş sonunda şehit olmadan geri dönünce “Bu sefer de nasip olmadı!” diye hayıflanan sahabeden; Malazgirt savaşından bir kaç saat önce beyaz bir çubuk bbe içinde Cuma hutbesini okuduktan sonra üzerindeki çubuk bbenin kefeni olması arzusunu izhar eden Alpaslan'a varincaya kadar, yüz binlerce destanlaşmış tabloyu kaydetmektedir. Çanakkale Zaferi ve Şehitlik Kutsal vatan topraklarına döktüğümüz mafuml;barek şehit kanı, bu yeniden diriliş hamlesinin adeta hayat iksiri olmuştur. Cennet vatanımızın tapusunu bugün gümzü;man varlığını yeryüzünden ebediyen silme hırsıyla gümzü;zledikleri tarihi fırsat, Çanakkale Savaşı'nda nihayet

önlerine çikmişti. “Son Haçı Seferi”nde yakaladıkları imkânı sonuna kadar kullanıp, Osmanlı Devleti’ne ölümcül bir darbe indirmeli ve terekesini hemen böüşmeliydiler. Harbi takip etmek gayesiyle Çanakkale açiklarına gelen Sunday Times Gazetesi’nin yayın müdürü F. Ashmead Barlette, klasik haçı zihniyetinin çikartmadaki tesiri hakkında şu dikkat çekici tespitleri yapmıştır: “... Son Haçı Seferi’nden beri ilk defadır ki Batı, Doğu’ya yönelmiş bulunuyor. Hıristiyanlık alenen Fatih Sultan Mehmed’in 29 Mayıs 1453 meş’ûm tarihinde Bizans İmparatorluğu’na indirmiş olduğu şiddetli darbenin öcünü almak için toptan harekete geçmiş bulunuyor... Diğer savaş meydanlarından alınıp buraya yığılan acemiler, sanki bir tek amaç için, belki de Hıristiyanlık âleminin Türklerle karşı yapabileceği son Haçı Seferi içindir... Hâlbuki bu sonuncusu ve en büyügü olan Haçıllar, bir zamanlar Viyana kapılarından Kudüs’e kadar uzanmış olan eski Osmanlı İmparatorluğu’nun her bir köşesinde kemikleri dağılıp kalmış Ortaçağ şövalyelerinin öcünü alacaktır.” İngilizler ve müttefikleri, Osmanlı Devleti’ni en zayıf anında yakaladıklarına inanıyor ve Çanakkale’yi geçerek İstanbul’a girecekleri ve devleti dağıtaraklarına kesin gözüyle bakıyordları. Öyle ki, İngiltere Başvekili Lloyd George, bu durumu müttefiklerinin hissiyatına tercüman olurcasına şu alaylı ifadelerle ortaya koymuştu: “Türk Milleti sadece birinci sınıf dövüşen bir kalabalıktır.” Aynı küstahlığı, İngiliz Bahriye Nazırı Winston Churchill ise şu sözlerle dile getirmiştir: “Türkler mi? Bir elimizi arkamız bağlar, diğer elimizle yener geçeriz o milleti!” Düşman gemileri, işimizi yarım saatte bitirip, turistik seyahat yapıyormuşçasına boğazı geçeceklerinden o kadar emindiler ki, beş çayı içmek ve piknik yapmak için birbirlerine söz bile vermişlerdi. Hatta İngilizler İstanbul’da kullanmak için, 10 şilinlik banknotlarının üzerine Osmanlıca “60 gümüş kuruş” yazarak, paralarını dahi hazırlamışlardı. Ancak gelin görün ki, kuvvet dengeleri arasında korkunç uçurumlar vardı. Her türlü askeri malzeme bakımından gayet iyi düzeyde olan modern düşman ordusuyla; topu-tüfeği sayılı, siperleri ve silahları zayıf, yarı aç ordumuz güya savaşıyordu. Ordumuzun en yeni topu üzerinde yapım yılı 1885 yazılıyken; düşman topları ise saatte sayısız seri atışlar yaparak mevzilerimizi dövüyor, cehenneme çevirircesine kan kusturuyordu. Hatta ne hazındır ki, top yetersizliğinden dolayı, hiç olmazsa aldatıcı olsun diye bazı mevzilere soba borusu yerleştirilmişti. Siperler için yeterli kum torbası ise hiç bulunamıyordu. Bazen İstanbul’dan birkaç yüz torba getirildiğinde, bırakın kum torbası olarak kullanmayı, askerlerin harap elbiselerinin tamirine ancak yetiyordu. Bu savaşın, silahla iman gücünün çarpışmasından başka bir anlamı yoktu. Birisinin elindeki en büyük kozu askeri gücü, bundan tamamen mahrum olan diğerinin ise yegâne sığınağı iman kalesi idi. Mehmetçikler “gök ekinler gibi” biçilmek pahasına Allah yolunda bedenlerini feda etmiş ve korkusuzca ölüme yürümüşlerdi. İngiliz Başkomutan Hamilton bu hakikati şöyle itiraf ediyordu: “Türkler hücuma kalktıkları zaman, ‘Allah Allah’ deyip Rablerinden yardım diliyorlardı. İşte bu Allah sevgisi ve inancı Mehmetçiği galip getirmiştir.” İngiliz yazar Michael Hickey ise Gelibolu isimli eserinde; “Biz en büyük hatayı Türk ordusunun gücünü küçümsemekle yaptı. Türk askerinin büyük vatan aşğını fark edememiş” sözleriyle bunu doğrulamaktadır. Çanakkale savaşı, kahramanecdadımızın batının son haçı

seferine karşı verdiği bir ölüm kalım savaşı idi. Yedi düvele karşı âdeta etten ve kemikten bir müdafaa harbi idi. Mehmetçiğin canını dışine taktiği, öümü âsude bir bahar gibi gördüğü savaştı Çanakkale. Bu canhıraş gayrete rağmen gücünün tükendiği, çaresiz kaldığı demlerde ilahî yardımalar ile teyid ve taltif edildiği savaştı. Bu hakikatlerin pek çoğunu düşmanlar da itiraf etmekteydi. Nitekim Hamilton şöyile demiştir: “Bizi Türklerin maddî gücü değil manevî gücü yendi. Onların atacak barutu bile kalmamıştı. Lakin biz gökten inen güçleri müşahede ettik.” Yine Çörçil (Churchill) bunca teknolojiye rağmen Türkler nasıl yenilirsiniz? diye sıkıştırılınca şu cevabı vermiştir: “Anlamıyor musunuz, biz Çanakkale’de Türklerle değil Tanrıyla harb ettik, herhalde yenildik.” Bu ilahî yardımardan bizim için en şereflisi hiç şüphesiz iki cihan güneşi sevgili Peygamberimiz’in [sallallahu aleyhi vesellem] Mehmetçikle beraber olması, kendisine yapılan istimdada cevap vermesidir. Nitekim savaşın çok kızıştığı bir esnada, stratejik mevkilerimizi teker teker kaybettigimiz bir hengâmede, Binbaşı Lütfi Bey “Yetiş ya Muhammed, yetiş Ya Muhammed, kitabın gidiyor!” feryatları ile düşman saflarına hücum etti. Onun bu feryadı, yüreği Peygamber sevgisi ve Kur’an hürmeti ile dolu Mehmetçığımıza çok tesir etti. Onlar da vecd içinde, ölümüne düşman siperlerine hücum ettiler. Neticede kaybettigimiz yerleri geri aldığımız gibi birkaç siper de fazladan kazandık. Peki, Peygamber Efendimiz’in [sallallahu aleyhi vesellem] bu veya buna benzer istimdâtlara cevap verdigini nereden biliyoruz? Yıl 1930. Cemal Öğüt Hoca hacca gider. Medine-i Münevvere’de Peygamber Efendimizin [sallallahu aleyhi vesellem] türbedarının kendisine gösterdiği aşırı hürmete şaşırır ve sebebini sorar. Türbedar, “Türkleri sevmem için bir tek hatırlam bile yeter” der ve anlatmaya başlar: 1915 yılıydı. Hindistan’dan gelen veli bir zât Efendimizin [sallallahu aleyhi vesellem] kabri başında hıçkırıklarla ağlıyordu. Hıçkırıklar boğazına düğümleniyordu. Sebebini sordum. Bana Ravza’ya her gelişinde Peygamberimizle [sallallahu aleyhi vesellem] mana âleminde görüştüğünü fakat bu sefer Efendimizi [sallallahu aleyhi vesellem] hissedemediğini söyledi. ‘Ya benim kalp gözüm köreldi ya da Efendimiz şu an kabr-i şerifinde değil; bunun sebebini bilemediğimden ağlıyorum’ dedi. Bir şey diyemedim. Fakat onun sözleri kalbimde ve zihnimde yer etti. O gece Rasulullah Efendimizi [sallallahu aleyhi vesellem] rüyamda gördüm. Sabahki hadise aklıma geldi. Ben sormadan Efendimiz [sallallahu aleyhi vesellem] izah etti: ‘Hissedilen doğrudur. Ben şu an Medine’mde değilim. ÇANAKKALE’deyim. Zor durumda olan asker evlatlarına yardım ediyorum.’ İşte sizler Çanakkale’de Efendimizin [sallallahu aleyhi vesellem] yardımına mazhar olmuş bir milletsiniz. Size olan sevgimin sebebi budur. Bir diğer hadise de savaş esnasında Yarbay Hasan Bey’in başından geçiyor. Kalbi engin bir şefkat ve merhametle dolu olan Yarbay Hasan Bey, Kilitbahir köyünđen geçerken yaralı bir köpeğin su içmek için köy çeşmesine yaklaştırmadığını gördü. Köpek boynunu büküp çaresiz bir şekilde dönerken olayı takip eden Hasan Bey atından atladı. Akan kanlarına ve irinlerine alındımadan köpeğin kucaklayıp çeşmeye getirdi. Önce bir güzel susuzluğunu giderdi, sonra yaralarını sardırıp karnını doyurdu. Köpek âdeta hayatı yeniden dönmüştü. Velinimetin olan Hasan Bey’in peşini bırakmıyordu.

Yarbay Hasan Bey de köpeği sevmīti. Ona Canberk ismini koydu. Canberk Türk siperlerinde gündüz savaşlara katılıyor akşam nöbet tutuyordu. Yaraları da artık iyileşmiş, tüyleri yeniden çikmişti. Bir gün Fransızlarla yapılan süngü harbinde Mehmetçik başarılı olmuş, düşman siperlerini ele geçirmīti. Yarbay Hasan Bey siperler arasında dolaşıp yaralı olan askerleri cephe gerisinde kurulan hastaneye sevk ediyordu. Bir Fransız askerinde hafif bir kırıdanma görünce yaralı zannedip yanına yaklaştı. Zira merhamet âbidesi olan Hasan Bey’in engin yüreğinde sadece yaralı bir köpege değil, gögüs gög&se çarpıştığı düşman askerine bile fazlaıyla yer vardı. Fakat yerdeki Fransız askerinin Canberk kadar bile iyilikbilirliği, kadırsınası yoktu. Yarbay Hasan Bey şefkatle eğilip yarası var mı diye bakarken ani bir hareketle hançerini çikarıp Hasan Bey’in gögsüne sapladı. Artık Hasan Bey son anlarını yaşıyordu. Askerleri büyük üzüntüiçindeydi. Canberk de koşa koşa gelmiş Hasan Bey’in ellerini yalıyor, melül melül gözlerine bakıyordu. Tabur imamı da geldi, başında Kur’an okuyordu. Yarbay Hasan Beylarındaki askerlere birden “Beni ayağa kaldırınız” diye seslendi. İki asker kollarına girip Hasan Bey’i ayağa kaldırdılar ve Hasan Bey son sözlerini söyedi: “NİYE ZAHMET BUYURDUNUZ YA RASÛULLAH?” Canberk de dâhil bütün herkes ağlıyordu. Fakat yapacak bir şey yoktu. Hasan Bey’in üzerine bir Türk bayrağı örttüler ve şehit düştügü yeri kazmaya başladılar. Canberk de bayrağın altından girip Hasan Bey’in ayaklarına kapanmıştı. Kabri kazdıktan sonra defnetmek için bayrağı kaldırdılar. Hasan Bey’in sadık dostu Canberk’i ayırmak için dokunduklarında askerlerin şaşkınlığı bir kat daha arttı. Çünkü Canberk sadakatin zirvesine ulaşmış, o da velinimetin Hasan Bey’in ayakucunda ruhunu teslim etmişti. Önce Peygamberimizin ağuşunu (kucağını) açtiğい o mübarek komutanı defnettiler, sonra da onun ayakucuna sadık dostu Canberk’i… Çanakkale’de Allah’in izniyle Efendimiz’den [sallallahu aleyhi vesellem] başka meleklerin ve evliyaullahın da yardımları görülmüştür. Savaşa katılmış olan Lâdaklı Ahmed Ağa, isminin Kaşıkçı Dede olduğunu söyleyen nur yüzü bir zâtın cehennemî bir çatışma ortasında, herkesin susuzluk çektiğい bir anda askerlerimize su dağıttığını, bu sudan kendisinin de içtiğini söyemīstir. Kaşıkçı Dede, sudan matarasına da koyup “Eğer yaralanırsan bu suyu yarana sür” demiş ve bir iki defa yaralanan Lâdaklı Ahmed Ağa suyu yarasına sürünce çok kısa sürede iyileşmiştir. Kaşıkçı Dede, savaştan yıllar önce vefat eden ve Kilitbahir’de medfun bulunan bir Allah dostudur. DÜŞMAN YUTAN BULUT Çanakkale’de ilahî yardım olağanüstü tabiat hadiseleri şeklinde de tezahür etmiş ve bunların çoğuna düşman askerleri de şahitlik etmiştir. Üç Anzak askerinin (Feiçhardt, D. Nevnes, J.L. Newman) yemin ederek ve Anzak Sahra Birliği’ndeki diğer 19 arkadaşlarını da şahit göstererek anlattıkları “Düşman yutan bulut” hadisesi şu şekildedir: İngilizler harpte bir türlü istedikleri neticeyi alamayınca İngiltere’den mütemadiyen takviye güç istemektedirler. Hamilton’un isteği üzerine hususî eğitim almış olan Norfork Kraliyet alayı Çanakkale’ye sevk edilir. 267 kişilik bu birlik fazla bir mukavemetle de karşılaşmayınca stratejik konuma sahip olan Alçitepe’den bir önceki tepe olan 60. tepeye doğru rahat bir şekilde ilerler. Havada soluk renkli bulutlar vardır. Bu bulutlar saatte 6 veya 8 km. hızla esen rüzgâra rağmen sabit bir şekilde durmaktadır. Bunlardan yaklaşık 250 metre uzunluğunda 60’ar metre eninde ve yüksekliğinde olan bir bulut 60. tepeyi kaplamıştır. Norfork Kraliyet alayının subayları ve

askerleri bulutun içine girmeye başlarlar. Son asker de girince bulut
yaklaşık bir ucuyla; almiş bir ucuyla; ak gibi havalandırmaya başlar. Havadaki diğer soluk
renkli bulutlarla birleşerek kuzeye yani Trakya tarafına doğru gider. Savaş sonrasında bu 267
kişilik alayın bir tek ferdine bile -ne de olur;ler arasında ne de esirler arasında-
rastlanamamıştır. Askerlerin aileleri ve İngiliz hırsızları metin ok aramasına rağmen
tek bir ferdi bile bulamamıştır. Bulutla gelen bir diğer ilahi tecelli de şudur: Bayram namazını
kılınmak isteyen askerlerimize komutanları izin vermiyor. Zira toplu halde namaz kılmak
şamanı için bulunmaz bir fırsat olurdu. Arefe günüm; hava aksine ik
olmasına rağmen bayram sabahı siperlerimizin stüdyolarına bulutlar
ve oda kmumuştum. O derece ki, şamanın, askerlerimizi rebilmesine
imkân yoktu. Bu vaziyete askerlerimiz ok sevinmişti. Artık bayram namazını
kılabilirlerdi. Huşucular; içinde namazlarını kıldılar. Ardından vecd ile bayram tekbirlerini
getirmeye başladılar. Hep bir ağızdan dalgan tekbirin sadası ta şaman siperlerinden
duyuluyordu. İşte bu esnada şaman saflarında karışıklıklar baş gösterdi. Silah sesleri
duyuldu. Meğer İngilizler, Mıslı manşamları ve ikelerden asker
toplarken onları kandırılmışlar, "Sizin halifenizi Almanlar kaçırdı, halifenizi kurtarmak
için Almanlarla savaşa gidiyoruz" demişler. "Yukarıkselen bir nakaratın
yeni velvelesi" gibi dalgan tekbirin sadasını duyan
Mıslı manşamları, kendileri gibi müslim manlarla
savaşıklarını anlımışlar ve siperlerinde İngilizlere isyan etmişler. İngilizler ise bu askerlerin bir
kısımını kurşuna dizmiş, bir kısmını da cephe gerisine sevk etmiş. "Anakkale'de
allah'ı yardım bulutlardan başka zgacırıla da tecelli etmiştir. 25 Nisan'da
hava aydınlanmadan karaya ilk ikartmalarını yapacak olan Anzakların, onceden
yerlestirdikleri işaret dubalarının yeri zgacırırin tesiriyle değişmiş ve Anzaklar
ikartma için çok elverişsiz olan şimdiki ismi Anzak koyu olan- tepelik
alana ikartma yapmışlardır. Rzgacırıla ilgili bir diğer hadise de şudur: Savaşın
uzaması ve İngilizlerin bir tulumu; netice alamaması &zerine
Çörçil, Lordlar kamerasında, kimyasal gaz kullanılmasını teklif etmiş, bunun
insanlık suçu olduğu, savaş ahlakına sağlamadığı hatırlatılınca "Türkler insan
değildir, hayvandır" diyerek meclistekileri ikna etmiştir. İngiltere'den varillerle
kimyasal gaz "Anakkale"ye sevk edilmiştir. Mevsimin yaz olması sebebiyle
rzgacırı denizden karaya doğru esmektedir. İngilizlerin hesaplarına girene denizdeki
varillerin kapağı açıacak ve karada savunma harbi yapan askerlerimiz zehirlenecektir.
Fakat onların bu hilesini İlhanlı; mekir bozmuş, rzm; zgacırı yoluyla değiştirmiş ve
savaş bitene kadar da karadan denize doğru esmeye devam etmiştir. İngilizler, bu menşus
emellerine, Allah'ınecdadımıza olan inancı yeti sebebiyle ulaşamamışlardır.
"Anakkale Geçtil; ilmez; in Geniş Macırcı; si" Bütün türler bunlar
ne icccedil;in yapılmıştır? Neyin uğruna tatlı canlar kurban ediliyor? Candan ve canandan
ok daha sıcak gelen, insanları bek bek kendisine çeken bu cazibe ne
idi? Tabii ki, "Değmesin mabedimin gümüşüm; ne namahrem eli" diyen
İslahatçı Şairi Mehmed Akif'in ifadelerinde kendini gümüşleren din ve devletin bekası
iccedil;indi. Bunu en güzel surette, oğlunu cepheye gümüşlerken sarf ettiği şu
şülerle bir Osmanlı ninesi bayraklıştırmıştır: "Hırsızım, yiğit oğlum
benim! Dayın Şırka; da, baban Dımeke; de, ağabeylerin
Çanakkale'de şehit düştüler. Bak, son yongam sensin!. Eğer minareden
ezan sesi kesilecekse, camilerin kandilleri şekerle süm; m sana haram olsun!
Öl de kume; ye dönme!..” Çanakkale'de bir şehidin mektubunda
da şuleyle yazmış: "Anne, ben ayağımdan yaralıyorum. Bir başka kurşun daha

yersem, dayanacağımı sanmam. Size vasiyetim, beş vakit namazınızı kılın, borılarımı ödeyin. Hepinize elveda...”“Anakkale Geılmez“yle şahikalaştırılan bıyık destan işte bıyıl yılmış, bu şuur ve sarsılmaz iman ile kazanılmıştır. Anakkale Zaferi, daha sonra Anadolu“da benzer bir varlık-yokluk mıcadelesinin verildiği İstiklacirc;ı Harbi“nin muvaffakiyetle sonuccedil;lanmasında ise moral gıllıçı vazifesi gıllırmesi bakımından önemli bir yer edinmiştir. Hacirc;kim kanaate gıllıre bu zafer, İstiklacirc;ı Harbi“nin ilk altın halkası olmuştur. Kurtuluş Savaşı“nda öne çikan komutanların yıldızı burada parlamış; Anafartalar, Arıburnu ve Conkbayırı gibi mevkilerde verilen kahramanca mıcadeleler İstiklacirc;ı Harbi“nin kazanılmasına bir tımmır prova teşkil edip, zemin hazırlamıştır. Tarihimizin en şanlı devleti, muhteşem bir finalle sahnened çekilirken yerini; son durum mevkideki Çanakkale“de yeni bir devlete bırakmıştır. Milletimiz, cihan devleti nihayete erse bile asla din ve devletsiz kalmayıp ebed mıddet payidar olacağını; bağrımda filizlendirdiği yeni devletin doğuşunu Çanakkale“de bıllıtın dıllınyaya muştulamakla bir defa daha gıllıstermiştir. Bin yıldan bu yana Anadolu“nun tek varisi olduğunu ve hıllırriyet ve istiklaline hayatı pahasına da olsa gıllılge dıllışırmeyeceğini cıllımle âleme tekrar ispat ve ilan etmiştir. Çanakkale“de savaş esnasında yaşanılan sayısız fevkalade hadiseden başka savaş sonrasında da pek çok olağanıllıstıhadise vukucirc; bulmuştur. Cesedi bozulmamış şehitlerimiz, tımmıfeğini bırakmayan askerimiz, akşamları gıllılen nıllıbet mangası, daha neler, nelerhellip; Yaşanılan, şahit olunan bu hadiseleri anlatmak başlı başına bir yazı konusu olacak kadar fazladır. Savaştan sonra ortaya çikan bu ilahicirc; tecellilerin belki bir hikmeti de bizlerde Çanakkale ruhunu, Çanakkale şuurunu daima canlı tutmak, o ruhtan, o şuurdan asla kopmamak içindir. Hiç unutmamalıyız ki Allah Teacirc;ıacirc; kendi yolunda birlik içinde ve samimi duygularla yapılan gayretleri asla boş accedil;ıkarmamaktadır. Mıllıminlerin gıllıçlerinin tımmıkendiı, yapabilecek bir şeylerinin kalmadığı pek çok durumda ilahicirc; yardımıyla, manevicirc; ordularıyla onları teyit etmektedir. İslam tarihinde bunun Çanakkale“den başka daha sayısız misali vardır. Mıllıminlerin tefrika içerisinde olduğu, ihmalkacirc;r davrandığı durumlarda ise ilahicirc; yardımdan nasiplenemedikleri de bir gerçektir. Bu sebeple tefrikaya sebep olabilecek fitnelere kapılmışdan Allah yolunda elimizden gelen gayreti gıllıstermeliyiz. O zaman zacirc;hir veya bıllıtin pek çok ilahicirc; lıllıtfa nıllıil olacağımız muhakkaktır. Allah Teacirc;ıacirc;, sadatların dua ve bereketiyle bizleri dininden, dinine hizmetten ve dinine hizmette canını zevkle feda edebilenecdadımızın yolundan ayırmasın. Acirc;min. [1] Bakara 2/154 [2] Ebu Davud, Cihad 25. [3] Ahmed b. Hanbel, el-Mıllısned, 4/131. [4] Ebucirc; Davud, Cihacirc;d, 28; İbn Hibban, es-Sahih, nr. 4660. [5] Son Nefeste İman, Hıllıseyin Okur, Semerkand Yay. [6] Al-i İmran, 3/169-171 [7] İbn Mace, Cihad, 16. [8] Razicirc;, Tefsiru“I-Kebir, IX, 95. [9] Ebucirc; Davud, Cihad, 27. [10] Bk. Aclucirc;nıllı;

[islam ve Hayat, Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)